

на всѣка крачка, задъ всѣки жгълъ, на всѣко по-  
прикрито мѣсто. Улавятъ бунтовника и го тикватъ  
въ затвора, а оттамъ въ Сибирь.

Единъ день полицията уловила у одного отъ  
тия бунтовници нѣкакво опасно, бунтовнишко кни-  
жле. Уловениятъ призналъ, че то му било дадено  
отъ Ботьова. Веднага двама стражари измъкватъ  
младия бунтовникъ изъ кѣщи и го затварятъ. Седи  
Ботьовъ въ килията си и мисли — какъ да избѣга  
отъ тая напасть. Добриятъ надзиратель, кой знае  
какъ, обикналъ младия затворникъ и го попиталъ,  
съ какво може да му послужи. Ботьовъ тозчасъ го  
помолилъ да го пусне въ килията на прѣдателя, за  
да го набие, както трѣбва. Станало. Връща се Бо-  
тьовъ въ килията си и чува, какъ битиятъ реве.  
Слѣдъ малко го и катъ и разпитватъ, ала той вдига  
раменѣ:

— Азъ нѣмамъ хаберъ — казва спокойно и  
очудено той — азъ си бѣхъ въ килията прѣзъ всич-  
кото врѣме. Питайте надзирателя . . . Тоя човѣкъ ве-  
че за втори пѣтъ ме клевети и азъ самъ не разби-  
рамъ защо.

Разпитватъ надзирателя и пушатъ Ботьова на  
свобода тъкмо тогава, когато другаритѣ му рѣша-  
вали какъ да му помогнатъ.

Такъвъ смѣлъ и рѣшителенъ билъ той навсѣ-  
кждѣ, дѣто полицията е подушвала стѣпките на  
размирницитѣ.

Еднажъ единъ отъ тайнитѣ агенти на полиция-  
та подушва, че въ едно кафене се събиратъ нѣкакви  
подозрителни лица. Назъртва той тъкмо въ това  
врѣме, когато нашиятъ Ботьовъ имъ говори за  
бунтъ, за революция . . .

— Какви сж тия революции тукъ! — изревава